

کره جنوبی:

پیکار

بر سر قوانین کار

بود که به «بنیاد برنامه‌ریزی امنیت ملی» (NSP) به نام سابق «سی.ای.ای» کره جنوبی^(۲) باز گردند.

کره جنوبی همواره به حفظ تعادل و توازن داخلی مشهور بوده است. این کشور اخیراً عضو «کلوپ ملل ثروتمند» شده است. (که همان «سازمان همکاری و توسعه اقتصادی» است)^(۳) و لقب جامعی «تازه توسعه یافته و دمکراتیک شده» را به دست آورده است.

اعتصاب عمومی

در یک مانور خشونت‌آمیز و گستاخانه در ساعت شش بامداد روز ۲۶ دسامبر، حزب حاکم کره‌ی نوین^(۴) - حزب ریاست جمهوری کشور- یازده مورد جنجال‌برانگیز از اصلاحیه‌های جدید قوانین کار و بنیاد برنامه‌ریزی امنیت ملی را بدون دخالت و مشارکت نمایندگان اپوزوسیون، در مدت شش دقیقه از تصویب گذراند. قوانین جدید، حقوق کارگران را پایمال کرده بود و به کارفرمایان قدرت و اجازه‌ی اخراج کارگران اعتصابی را داده بود. این قوانین، بر ممنوعیت فعالیت سیاسی اتحادیه‌های کارگری تأکید ورزیده و فرمان بازگشت بازجویان و مأموران حکومتی را به بنیاد برنامه‌ریزی امنیت ملی صادر کرده بود. دو گروه اصلی اپوزوسیون کشور، مجمع ملی سیاست نوین (NCNP)^(۵) و لیبرال دمکرات‌های متحد^(۶) قوانین تحمیلی را یوچ و بی‌اعتبار خواندند و خواستار جلسهای با رییس جمهوری شدند که طی آن مخالفت خود را با این جریان نامشروع قانون‌گذاری ابراز کنند.

صبح همان روز، رهبر کنفدراسیون [غیر قانونی] اتحادیه‌های کارگری کره (KCTU)^(۷) - دومین گروه بزرگ اتحادیه‌های کارگری در کره جنوبی با نزدیک به پانصد هزار عضو و ۹۳۰ اتحادیه‌ی وابسته - فوراً کارگران سراسر کشور را به اعتراض علیه آنچه «تصویب تحمیلی قوانین کار و امنیت ملی» می‌نامید، فرا خواند.

در هفته‌های پس از آن کنفدراسیون اتحادیه‌های کارگری کره (KCTU) و اتحادیه‌های ملحق شده به آن با انگیزه‌ی وادار کردن دولت به اعلام ابطال قوانین جدید فشار خود را بر حکومت از راه اعتراض‌ها، اعتصاب‌ها، سخن‌رانی‌ها و تظاهرات در سراسر کشور افزایش دادند. نخستین مرحله‌ی اعتصاب عمومی یا شرکت صدها اتحادیه و نزدیک به چهارصد هزار کارگر عضو از ۲۶ دسامبر تا سوم ژانویه ادامه یافت. کارگران اعتصابی غالباً در واحدهای

ترجمه‌ی مهرناز صمیمی

جانانه‌ای روبه‌رو شد. در این شبه جزیره‌ی سی و پنج مینیون نقری قوانین کار جدیدی تصویب شده است که کارگران را به نحوی تهدید می‌کند و امکان آن وجود دارد که بر اساس این قوانین، موقعیت کارگران باز هم تضعیف شود و استانداردهای کار هر چه بیش‌تر نادیده گرفته شود.

طبق یک قانون امنیت ملی مورد تأکید دولت، نیروهای جاسوسی محلی مجاز خواهند

سئول - کره جنوبی: سال نو از راه می‌رسد. صفحه‌های تلویزیون سراسر جهان تصویر تظاهرکنندگان پرشوری را پخش می‌کنند که به سوی خیابان‌های شهرهای بزرگ و مراکز صنعتی کره جنوبی سرازیر شده‌اند. کارگران و دانش‌جویان با پلیس ضد شورش در جدالند و مقامات دولتی با آسبیدی دست به گریبانند که اعتصاب‌های سراسری بر پیکر اقتصاد وارد کرده است. راه برد ضد کارگری دولت با مقاومت

روز دهم ژانویه، در یک درگیری خشونت بار با پلیس ضدشورش، یکی از کارگران اعتصابی اهل «آلسان» (واقع در ۱۸۶ مایلی سئول)، خودسوزی کرد.

گماردند. در بسیاری موارد، از تدابیری چون ارباب، از جمله تهدید به اخراج کارگران بهره گرفته شد. دولت اعلام کرد که رهبران اتحادیه‌های کارگری در صورت «ایجاد دزدسر برای مردم»، دستگیر خواهند شد.

رییس اداره‌ی حفظ امنیت عمومی هشدار داد که اگر رهبران اتحادیه‌های کارگری از دعوت نامشروع خود به اعتصاب دست نکشند، دولت دست به اقدامات «قاطع و راسخی» خواهد زد.

در روز پانزدهم ژانویه پلیس، رهبران اصلی اتحادیه‌های کارگران صنعت سنگین و نیز صدها اعتصابگر را در درگیری‌های مناطق گوناگون کشور دستگیر کرد. اتحادیه‌های کارگری در روز هفدهم ژانویه - در بجه‌ی درگیری‌های خشن خیابانی، تهدیدهای تلافی جویانه‌ی دولت و کارفرمایان، نیز افزایش فشار بین‌المللی بر دولت برای اصلاح کردن قوانین - اعتصاب عمومی را به مرحله‌ی چهارم کشاندند و توافق کردند که هر هفته و به طور منظم، روزهای چهارشنبه جلسه داشته باشند و روزهای شنبه تظاهرات سراسری.

یک روز پیش از برنامه‌ریزی کارگران برای شروع چهارمین مرحله‌ی اعتصاب، رییس جمهور در جلسه‌ای که با رهبران سه حزب سیاسی اصلی کشور داشت اظهار کرد که حکم‌های جلب رهبران اتحادیه‌های کارگری را لغو خواهد کرد و ترتیب بازگشت متمم‌های تازه تصویب شده‌ی دولت را برای تجدیدنظر و بررسی اصولی‌تر و بیش‌تر به مجلس ملی خواهد داد.

KCTU راضی نشده و در پی دریافت غرامت بابت لباس‌های کار، اخراج‌های دسته‌جمعی، دستگیری‌ها و اخراج شدن ۴۱۰ عضو فعال اتحادیه‌های کارگری بود. به هر حال رهبری اتحادیه‌های کارگری هم اعتصابات کارگری را برای مدتی به تعویق انداخت. اعتصابات انجام شده، کشور را دچار ضرر مالی به مبلغ سه میلیارد و پانزده میلیون دلار - شامل ۳۲۰ میلیون از درآمد صادرات - کرد.

تجهیز و مدرنیزه کردن و مدیریت

براساس اطلاعات و مدارک، فشار اقتصادی در بازارهای بین‌المللی - به ویژه در جریان رکود اقتصادی اخیر کره جنوبی - هرچند رو به کاهش است، همچنان نرخ بالایی دارد. (۶/۸٪ در سال ۱۹۹۶ در قیاس با ۹٪ سال ۱۹۹۵ و کسری حساب جاری برابر با ۲۲ میلیارد دلار)، که به نظر می‌رسد برای مسئولان مملکت و صاحبان سرمایه، دلیل منطقی برای ایجاد اصلاحاتی در

غیرقانونی زده بود، با فرستادن احضاریه‌ی دادگاه برای رهبران اتحادیه‌ها، به سرعت نسبت به خیزش موج دوم اعتصابات واکنش نشان داد. روز نهم ژانویه دولت برای هفت رهبر (KCTU) و نیز رهبران سیزده اتحادیه دیگر حکم جلب صادر کرد. همان روز، نیروهای دولتی در ساعت سه بامداد به دفتر مرکزی KCTU در سئول حمله کردند. این اقدامات انگیزه‌ی FTKU شد برای اعلام تهدیدش به پیوستن به KCTU در اعتصاب عمومی.

این اقدامات انگیزه‌ی (FKTU) شد برای اعلام تهدیدش به پیوستن به KCTU در اعتصاب عمومی. به موازات تشدید اعتراض‌ها، رییس جمهور اعلام کرد که قصد فسخ قوانین جدید را ندارد و وضع این قوانین را «گزینه‌ای اجتناب‌ناپذیر» توصیف کرد.

اعتراضات در روز پانزدهم ژانویه - نخستین روز از مرحله‌ی سوم اعتصاب، که در آن روز نزدیک به یک میلیون کارگر در سراسر کشور اعتصاب کردند - اوج گرفت. در جریان راه‌پیمایی‌ها و اعتراضات، حدود بیازده هزار تظاهرکننده در سئول و نزدیک به چهارصد هزار نفر در نقاط دیگر کشور توسط پلیس ضد شورش سرکوب شدند. کارگران بخش‌های مالی و خدمات عمومی نیز به صف اعتصاب‌کنندگان پیوستند. برای کاهش اثرات اعتراض گسترده‌ی ملی، برخی کارفرمایان به جای کارگران عضو اتحادیه‌ها، کارگران غیر عضو و بی‌طرف را به کار

تولیدی صنعت سنگین از قبیل ماشین‌سازی، پتروشیمی، کشتی‌سازی، خدمات درمانی و حمل‌ونقل شاغل بودند. تعطیل اجباری صدها کارخانه، تولید را معلق گذاشت.

کنفدراسیون اتحادیه‌های کارگری کره (KCTU) خواهان لغو فوری قوانین جدید، عنبرخواهی و اظهار ندامت رییس جمهور، همچنین اعلام استعفا‌ی کابینه‌ی رییس جمهور و سایر مقامات مؤثر در تصویب قوانین اخیر شد. از جمله‌ی این صاحب منصبان، نخست‌وزیر و ریاست حزب کره‌ی نوین بودند. رییس کنفدراسیون اتحادیه‌های کارگری کره (KCTU) در جمع بیست و پنج هزار کارگر که در پنجمین روز اعتصاب از سراسر کشور گرد هم آمده بودند، گفت: «رییس جمهور باید از دوازده میلیون کارگر پوزش بخواهد. در صورت مُلنی اعلام شدن قوانین تحمیلی، مرحله‌ی دوم از اعتصاب عمومی به محض اتمام تعطیلات سال نو آغاز خواهد شد.»

پس از پیوستن ۱/۲ میلیون نفر عضو کنفدراسیون اتحادیه‌های کارگری کره (FKTU) به «انجمن ملی حفظ دموکراسی و فسخ قوانین جدید کار» (NCPD)، دومین مرحله‌ی اعتصاب در روز سوم ژانویه به رهبری (KCTU) شروع شد. اعتصاب‌های عمومی بعدی با شرکت کارگران یقه سفید بخش‌های خدمات عمومی - کارگران بخش‌های اداری، دانشگاهی، بیمه، ارتباطات و ترابری انجام شد. دولت، که بر جریان اعتصابات برجسب

در جریان تظاهرات کوبنده‌ی دوازده هزار نفری در جنوب شهر سئول در روز هجدهم ژانویه، پلیس با شلیک گاز اشک‌آور مانع ادامه‌ی تظاهرات مخالفان شد.

قوانین بوده است. با نظر به گذار کره جنوبی به دموکراسی از آغاز این دهه، پس از سال‌ها مبارزه‌ی سرکوب شده برای افزایش حقوق، در چند سال اخیر، دستمزد کارگران به طور متوسط سالانه حدود ۱۵ درصد افزایش داشته است. سرمایه‌داران کره‌ای مشتاق تغییر این روند و بازگشت به وضع پیشین هستند. سرمایه‌دار با نفوذی معتقد است که تنها با به کارگیری روش‌های خشن می‌توان با بازار بین‌المللی رقابت کرد.

هم‌زمان با شتاب برای عضویت در OECD، دولت تصمیم گرفت که در جهت نزدیک‌تر شدن به نرّم‌های کشورهای صنعتی، به مدرنیزه کردن قوانین کار کره جنوبی بپردازد. دولت به امید بهبود اوضاع کارگران کشور و متلاشی کردن الگوی «عقب‌ماندگی اوضاع کار کشور» بود که توسط سازمان‌های بین‌المللی چون سازمان بین‌المللی کار در سال ۱۹۸۶ و OECD و کنگره‌ی بین‌المللی اتحادیه‌های آزاد کارگری، در ژوئن سال ۱۹۹۶ ارائه شده بود.

این مدرنیزه کردن شامل تعمیم حقوق رسمی کارگران به حق تشکیل اتحادیه و کاهش محدودیت‌ها در سازمان‌های اتحادیه‌های کارگری بود، اما در عین حال به معنی نفوذ بیش‌تر و مؤثرتر نیروی مدیریت بر نیروی کار بود. در ماه مه سال ۱۹۹۶، دولت، کمیسیون ریاست اصلاح روابط صنعتی (PCIRR)^(۸) را تاسیس کرد. اتحادیه‌های کارگری خواهان وضع قوانینی در جهت مجاز کردن مداخله‌ی نیروی سوم (حزب ثالث) در درگیری‌های کارگری (تفویض حق برخورداری کارگران از حمایت قانونی و جنبه‌های دیگر حمایت‌های خارج از گروه‌ها و مجامع کارگری) و نیز خواستار شکل‌گیری بیش از یک

اتحادیه در هر کارخانه بودند. کارفرمایان قوانین محکمی را برای افزایش شدت و تاثیر نفوذشان بر کارگران می‌خواستند.

جریان اجرای احکام (PCIRR) با اختلاف نظرهای بنیادین بین نمایندگان اتحادیه‌های کار، گروه‌های تجاری و نمایندگان دولت مواجه شد. (FKTU و KCTU) متقاضی تغییراتی در بندی قوانین کار بودند که تشکیل اتحادیه و دخالت حزب ثالث را در درگیری‌های کار و کارگران محدود می‌کرد. فدراسیون کارفرمایان کره (KEF)^(۹) به عنوان نماینده‌ی بخش تجاری، در ماه آگوست سرانجام به تقاضاها تن داد اما از سوی دیگر خواستار ایجاد تغییراتی در عمل انجمن کار استاندارد- به نفع اعضای آن- نیز شد، از قبیل: مخالفت با سیستم ساعت کار شناور، کاهش تعطیلات ماهانه و سالانه، لغو اجازه‌ی ترک محل کار و نیز دیگر مزایای کارگری.

رویارویی حقوق کارگران با چنین خطرانی، موجب انگیزش همکاری نزدیک بین (FKTU و KCTU) شد که در واقع دو گروه با تاریخچه سازمانی و پیشینه‌ی سیاسی بسیار متفاوت بودند، به ویژه با توجه به این که فدراسیون رسمی و دولتی (FKTU) در گذشته اغلب موضوعی ملایم داشت. از دهه‌ی ۱۹۷۰، (FKTU) گاه دموکراسی مستقل و نیز سازمان‌های جنبش کارگری را پامال کرده بود. از سوی دیگر، (KCTU) در سال ۱۹۹۰ به طور غیرقانونی تاسیس شده بود و به عنوان گروهی مستقل مقابل (FTKU) قرار گرفت.

اصلاحات قوانین کار بیش از همه، رهبران (KCTU) را به وحشت انداخت و دلیل این وحشت هم این بود که تقاضاهای تجاری به‌طور

نامناسبی اتحادیه‌های کارگری وابسته به (FKTU) را- که درگیر تجارت خرد هستند- تحت تاثیر قرار می‌داد. ائتلاف FKTU و KCTU به دنبال تشکیل جلسه‌ی PCIRR در روز هفتم اکتبر، فرو پاشید.

روابط این دو گروه زمانی تیره‌تر شد که (FKTU) در اواخر اکتبر با مسأله‌ی توافق شده‌ای در قوانین کار مخالفت ورزید، براساس این توافق، همه‌ی اصلاحات به جهت اختلافات ریشه‌ای موجود، می‌بایست معوق بمانند. نظر رهبران FKTU به اتفاق این بود که موارد مذاکره‌ی منفرد و مجزای مربوط به کنترل کارگران توسط کارفرمایان باید به عنوان توصیه‌های قانونی و نهایی (PCIRR) به رییس‌جمهور ارایه شود.

به‌رغم تمام درگیری‌ها، رییس‌جمهور از PCIRR تشکر کرد و از کمیته خواست که طرّف دو هفته گزارشی تنظیم و آماده کند. در پاسخ، (KCTU) اعتصاب غذایی را از روز اول نوامبر آغاز کرد که مخالفت خود را با قوانین نادرست کار ابراز دارد. در روز دهم نوامبر، دویست هزار نفر- که در میان‌شان صد هزار نفر از اعضای KCTU نیز حضور داشتند- با هدف برپایی تظاهراتی با نام «تظاهرات ملی کارگران خواستار اصلاح قانون کار» به هم پیوستند.

هم‌چنین در روز دهم نوامبر، حزب حاکم کره‌ی نوین و نیز دولت اعلام کردند که این طرح نیز تنها اوضاع را وخیم‌تر می‌کند. با چنین خبری فشار عصبی مردم بیش‌تر شد.

اعلام این موضوع حتا (FKTU) را نیز به خشم آورد و به اتحاد دوباره‌ی FKTU-KCTU کمک کرد. یک نماینده‌ی (FKTU) اعلام کرد که طرح دولت «حقه‌ی کثیفی برای تضعیف حقوق اتحادیه‌های کارگری» بوده است. در طول هفته، رییس (FKTU) قول اعتصاب و به جریان انداختن مبارزه‌ای علیه همه‌ی احزابی که از این نمایش پشتیبانی می‌کنند را داد. رهبری گروه (KCTU) روز دهم دسامبر را نخستین روز اعتصاب خود اعلام کرد. حدود ۲۸۰ رهبر اتحادیه‌های کارگری فول دادند که در صورت طرح پیش‌نویس لایحه در مجلس دست به اعتصاب خواهند زد. ائتلاف اتحادیه‌های کارگری برای نخستین بار از زمان تاسیس (۳۶ سال پیش)، عزم کرد تا از یک اعتصاب عمومی در بانک‌ها و موسسات مالی حمایت نماید. در تدارک برای شروع اعتصاب عمومی و تلاش برای تهیه‌ی اسناد و دلایل قانونی، FKTU و KCTU و چندین اتحادیه‌ی کارگری صدها

پرونده‌ی گزارش درگیری کارگران را با وزارت کار-مربوط به بیش از زمان شروع اعتصاب‌ها- تنظیم کردند. وزارت کار از به جریان انداختن پرونده‌ها سر باز زد و بهانه آورد که: «پیش‌نویس لایحه‌ی قانون کار دولت، بر اساس قوانین جاری کار نمی‌تواند موضوع اختلافات و دعوای شخصی باشد» و اینکه «گزارش‌ها باید حاوی موارد اختلاف و شکایت «عادی» مربوط به شرایط و وضع زندگی کارگران عضو اتحادیه باشد.» این وزارتخانه هم‌چنین به گروه‌های کارگری هشدار داد که برخورد قاطعی با اعتصاب‌های غیرقانونی خواهد کرد.

قوانین کار تحمیلی

به دنبال تصویب عضویت کره جنوبی در (OECD) در مجلس ملی در روز بیست و هفتم نوامبر، هیات دولت- به رهبری نخست وزیر- در باب پیش‌نویس لوایح مربوط به قوانین تجدیدنظر شده‌ی کار ترک دعوی کرد. این ترک دعوی در برنامه‌ای تلویزیونی در روز سوم دسامبر اعلام شد. موضع هیات دولت به طرح‌های اخیر دولت دل بر تقاضای حذف نظارت دولت بر بازار کار و محدودیت‌های حقوق اتحادیه‌های کارگری بسیار شبیه بود. پیش‌نویس لایحه‌ها هم‌چنان زاینده‌ی فزاینده‌ی رستاری در دعوت به اعتصاب‌ها و تظاهرات ملی در سراسر کشور می‌شد. در یک سخنرانی، (KCTU) اعلام کرد که «دولت تلاش برای اصلاح قانون‌های کار را رها کرده است.»

از سوی دیگر، فدراسیون صنایع کره و فدراسیون کارفرمایان کره با پیش‌نویس لوایح مخالفت ورزیدند، آن هم به جهت این که بندی از این لوایح تشکیل اتحادیه‌های چندگانه را در یک محل کار مجاز می‌دانست هرچند این بند از لایحه، به جهت به اصطلاح «نیاز به یک دوره‌ی تدارک و آمادگی»، پس از طی این دوره قابل اجرا و مجاز اعلام شد و شرط عملی شدن آن ورود به سال ۲۰۰۲ بود، که اتفاقاً موردی بود که خشم گروه‌های کارگری را نیز برانگیخت. یک مسئول فدراسیون کارفرمایان کره چنین ابراز می‌کند: «تشکیل اتحادیه‌های چندگانه باعث سر درگمی بسیار و افزونی ناآرامی در بخش صنعت خواهد شد.»

پس از تنظیم پیش‌نویس تعدادی از لوایح، فعالیت دیوانه‌وار حزب کره‌ی نوین برای قطعی کردن و تصویب اصلاحیه‌های قانون کار تا پیش از اتمام جلسه‌ی هیجدهم دسامبر آغاز شد. روز

هفدهم دسامبر رییس حزب کره‌ی نوین صراحتاً طرح خود را مبنی بر تصویب اجباری و تحمیلی اصلاحیه‌های قوانین کار و امنیت ملی (در صورت ضرورت)، اعلام کرد.

در روز بیست و شش دسامبر، در جلسه‌ی ویژه‌ی هیأت دولت، حزب کره‌ی نوین دقیقاً همین طرح را پیاده کرد. در یک جلسه‌ی سری ساعت شش بامداد، مجلس ملی متمم شش قانون را به تصویب رساند. مواردی که به نفع کارگران بود، یکی متمم مبنی بر کاهش محدودیت‌ها و موانع بانیان حزب سوم، نیز اجازه‌ی فعالیت بیش از یک اتحادیه در هر محل کار بود، اما این تغییرات می‌بایست تا سال‌های ۲۰۰۰ و ۲۰۰۲ معوق بمانند. در مقابل، مجموعه‌ای از متمم‌های ضد اتحاد فوراً قابل اجرا بودند. بر طبق این موارد اصلاحیه، می‌بایست:

۱- برای معلمان و کارگران عضو اتحادیه‌ی شاغل در بخش‌های دولتی (شامل بانک‌ها، بیمارستان‌ها و مخابرات) محدودیت‌هایی ایجاد شود.

۲- به بخش‌های تجاری اجازه داده شود که به جای کارگران اعتصابی از کارگران عادی استفاده کنند.

۳- پرداخت دستمزد به مسئولان اتحادیه‌ها تحریم شود.

۴- منعی دوفاکتو برای فعالیت‌های سیاسی اتحادیه‌های کارگری اعمال شود، هرچند منع رسمی (ثبت‌شده‌ی قانونی) در این مورد برداشته می‌شود.

۵- تحریم استخدام و انعقاد قرارداد فرعی یا کارگران در طی درگیری‌های کارگری، لغو شود.

۶- پرداخت دست مزد به کارگران اعتصابی تحریم شود.

۷- به کارفرمایان اختیار نام اخراج کارگران اعتصابی و حتا فراتر از آن، اختیار بیش تر برای اخراج هر یک از کارگران- به دلخواه- داده شود.

۸- به نیروهای حافظ امنیت ملی قدرت و اختیار فعالیت‌هایی چون تفتیش سیاسی، عملیات زیرزمینی و مشارکت در جلسات وزارتخانه‌ای تفویض شود.

آینده‌ی جنبش دمکراتیک

هر چند دوره‌ی اعتصاب‌ها حمایتی هویدا از کارگران اصناف گوناگون جامعه را عیان ساخت، این نکته را نیز محرز کرد که شهروندان دربار‌ی آینده‌ی پیشرفت اقتصادی و سیاسی کره به

شدت نگرانند، تا به آن حد که حمایت از کارگران در هفته‌های پایانی اعتصاب روبه زوال گذاشت. در مصاحبه‌ای با یکی از ماهنامه‌های کره‌ای به نام «مال» (Mäl)، ریاست کنفدراسیون اتحادیه‌های کارگری کره (KCTU) تأسف خود را از این که عده‌ای از مردم کره به این درجه درک نرسیده‌اند که دریابند که سلامت اقتصاد جامعه، ریشه در سطح زندگی کارگران دارد، ابراز داشت. او افزود: «تنها کارگران با روحیه و پیرانریزی می‌توانند دوام آورند و اقتصاد را زنده کنند. با سرکوب اتحادیه‌های کارگری تحت عنوان نجات اقتصاد، کارگر می‌میرد و طبعاً اقتصاد به لرزه خواهد افتاد. چنانچه اولویت بخشیدن به مردم و اقتصاد، قاطعانه و جدأ هم سنگ یکدیگر باشند، نظم نوین اجتماعی می‌تواند تحقق یابد.»

در راه دست یافتن به چنین نظمی، کره جنوبی قطعاً مواجه با دشواری‌های بزرگی است. عمده‌ی آن‌ها عبارتند از اینکه: چگونه کره جنوبی از جای‌گاه اقتصاد متکی به صادرات و تحت لوای کار ارزان می‌تواند جهش کند و به اقتصادی برسد که در سطح بین‌المللی قابلیت رقابت با محصولات باکیفیت بالا را داشته باشد؟ ساختار سیاسی و اقتصادی کره جنوبی چگونه می‌تواند در جهت محدود کردن قدرت و نفوذ بازدارنده‌ی روند استقرار دمکراسی در کشور اصلاح شود؟

ناتوانی یا سردی احزاب اپوزوسیون کشور نسبت به حمایت از اتحادیه‌های کارگری، نشانه‌ی این است که این احزاب برای چنین پرسش‌هایی، پاسخی ندارند. □

پانویس‌ها:

* این مطلب، نوشته‌ی «سی جی او»

مندرج در شماره‌ی مارس ۱۹۹۷

نشریه‌ی «Multinational Monitor» است.

1- The National Security Planning Agency (NSP)

2- The South Korean CIA

3- The Organization for Economic Cooperation and Development (OECD)

4- New South Korean Party

5- National Congress for New Politics

6- United Liberal Democrats

7- Korea Confederation of Trade Unions

8- The Presidential Commission on Industrial Relations Reform

9- Korean Employers' Federation.